«Οσο γκρινιάζει κανείς, τόσο ρημάζει...» (Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Ιουλίου, 2018

Τι έλεγε ο Γέροντας Παϊσιος για την γκρίνια;

– Γέροντα, πού οφείλεται η γκρίνια και πώς μπορείς να την αποφύγης;

– Στην κακομοιριά οφείλεται και με την δοξολογία την κάνει κανείς πέρα. Η γκρίνια γεννά γκρίνια και η δοξολογία γεννά δοξολογία.

Όταν δεν γκρινιάζη κανείς για μια δυσκολία που τον βρίσκει, αλλά δοξάζη τον Θεό, τότε σκάζει ο διάβολος και πάει σε άλλον που γκρινιάζει, για να του τα φέρη όλα ανάποδα. Γιατί, όσο γκρινιάζει κανείς, τόσο ρημάζει.

Μερικές φορές μας κλέβει το ταγκαλάκι και μας κάνει να μη μας ευχαριστή τίποτε, ενώ μπορεί κανείς όλα να τα γλεντάη πνευματικά με δοξολογία και να έχει την ευλογία του Θεού.

Να, ξέρω κάποιον εκεί στο Όρος που, αν βρέξη και του πης «πάλι βρέχει», αρχίζει: «Ναι, όλο βρέχει, θα σαπίσουμε από την πολλή υγρασία».

Αν μετά από λίγο σταματήση η βροχή και του πης «ε, δεν έβρεξε και πολύ», λέει: «Ναι, βροχή ήταν αυτή; Θα ξεραθή ο τόπος...;». Και δεν μπορεί να πει κανείς ότι δεν είναι καλά στο μυαλό, αλλά συνήθισε να γκρινιάζη. **Να είναι λογικός και να σκέφτεται παράλογα!**

Η γκρίνια έχει κατάρα. **Είναι σαν να καταριέται ο ίδιος ο άνθρωπος τον εαυτό του**, οπότε μετά έρχεται η οργή του Θεού. Στην Ήπειρο γνώριζα δύο γεωργούς.

Ο ένας ήταν οικογενειάρχης και είχε ένα-δυό χωραφάκια και εμπιστευόταν τα πάντα στον Θεό. Εργαζόταν όσο μπορούσε, χωρίς άγχος. «Θα κάνω ό,τι προλάβω, έλεγε.

Μερικές φορές άλλα δεμάτια σάπιζαν από την βροχή, γιατί δεν προλάβαινε να τα μαζέψη, άλλα του τα σκόρπιζε ο αέρας, και όμως για όλα έλεγε «δόξα Σοι ο Θεός» και όλα του πήγαιναν καλά. Ο άλλος είχε πολλά κτήματα, αγελάδες κ.λ.π., δεν είχε και παιδιά.

Αν τον ρωτούσες «πώς τα πας;», «άστα, μην τα ρωτάς», απαντούσε. Ποτέ δεν έλεγε «δόξα Σοι ο Θεός», όλο γκρίνια ήταν. Και να δήτε, άλλοτε του ψοφούσε η αγελάδα, άλλοτε του συνέβαινε το ένα, άλλοτε το άλλο. Όλα τα είχε, αλλά προκοπή δεν έκανε.

Για αυτό λέω, η δοξολογία είναι μεγάλη υπόθεση. Από μας εξαρτάται, αν γευθούμε ή όχι τις ευλογίες που μας δίνει ο Θεός. Πώς όμως να τις γευθούμε, αφού ο Θεός μας δίνει λ.χ. μπανάνα και εμείς σκεφτόμαστε τι καλύτερο τρώει ο τάδε εφοπλιστής;

Πόσοι άνθρωποι τρώνε μόνον ξερό παξιμάδι, αλλά μέρα-νύχτα δοξολογούν τον Θεό και τρέφονται με ουράνια γλυκύτητα! Αυτοί οι άνθρωποι αποκτούν μια πνευματική ευαισθησία και γνωρίζουν τα χάδια του Θεού.

Εμείς δεν τα καταλαβαίνουμε, γιατί η καρδιά μας έχει πιάσει γλίτσα και δεν ικανοποιούμαστε με τίποτε.

Δεν καταλαβαίνουμε ότι **η ευτυχία είναι στην αιωνιότητα και όχι στην ματαιότητα**.

(Πηγή: askitikon.eu*)*